

Arrest

nr. 140 350 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 22 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: een geldig Tunesisch paspoort, een ziektekostenverzekering, een huurcontract of eigendomsakte en bewijzen van bestaansmiddelen.

Op 8 september 2014 dient de verzoeker de volgende stukken in:

- een Tunesisch paspoort;

- een ziektekostenverzekering;
- een huurovereenkomst van 1 mei 2014 voor een hoofdverblijfplaats, afgesloten door de verzoeker en zijn echtgenote;
- loonfiches.

Op 16 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 22 oktober 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/06/2014 werd ingediend door: (…)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de echtgenote van betrokkene, F.N.E., in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor kan art. 40bis §2,1° (wet 15.12.1980) geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers helemaal de echtgenote niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52,§4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 163 059.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat: verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en verweerder oordeelde dat eerstgenoemde niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te vrijwaren en verzoeker overeenkomstig artikel 40bis VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan beschikken

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt, doch ook voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Verzoeker is geboren te TRIPOLI op 27.02.1980 en geniet de Tunesische nationaliteit.

Verzoeker is op 27.4.2014 afgereisd naar België, dit samen met zijn partner, mevrouw F. en hun kindje J.A.

Op heden is de partner van verzoeker zwanger van een tweeling, waarvan de vermoedelijke bevalling is voorzien op 04.03.2015..

Op 13.05.2014 heeft de partner van verzoeker voornoemd een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend bij de bevoegde diensten van Stad IZEGEM.

Op 12.08.2014 werd de partner van verzoeker door de gemeente een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend daar zij nagelaten had om binnen de voorziene termijn van drie maanden de nodige bewijsstukken voor te leggen.

Mevrouw F. kreeg uiterlijk tot 12.09.2014 om de ontbrekende bewijsstukken aan te leveren.

Mevrouw F. maakte bepaalde documenten over aan de bevoegde diensten van IZEGEM.

Op 22.10.2014 werd mevrouw F. in kennis gesteld van de beslissing van verweerster tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de daarin opgenomen motivering.

Tegen voornoemde beslissing werd door mevrouw F. een beroep tot nietigverklaring ingesteld voor uw zetel.

Op 04.06.2014 heeft verzoeker zelf een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Van zodra verzoeker dit wettelijk mocht, heeft hij zich aangeboden op de Belgische arbeidsmarkt en is ook via interim arbeid daadwerkelijk aan de slag !!

Verzoeker kan begrijpen dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden wordt gekoppeld, doch het doel van de Richtlijn voornoemd mag evenwel niet in het gedrang komen.

Verzoeker verklaart zich nader.

Artikel 40bis Vw luidt als volgt:

Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; [2 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.]2

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]1

[2 Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.]2

(NOTA : bij arrest nr 121/2013 van 26-09-2013, heeft het Grondwettelijk Hof het artikel 40bis,§2,eerste lid,2°,c en 40bis,§2, tweede lid vernietigd).

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat de partner van verzoeker ook tegen haar weigeringsbeslissing beroep heeft aangetekend daar zij – terecht – meent in aanmerking te komen voor een verblijf van drie maanden.

Verzoeker verwijst dan ook in eerste instantie dan ook integraal naar het beroep dat werd ingediend door mevrouw F..

Wanneer nu blijkt dat mevrouw F. wel degelijk gerechtigd is op een verblijfsrecht moge duidelijk zijn – gelet op de wettelijke bepalingen ter zake (sic : supra) dat ook verzoeker gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker blijft dienaangaande benadrukken dat hij zelf steeds gewerkt heeft, van zodra dit wettelijk gezien kon en mocht.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

3.1.2.1. De verzoeker voert een schending aan van de Burgerschapsrichtlijn, doch hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze richtlijn hij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.1.2.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoeker, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat hierdoor artikel 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet geen toepassing meer kan vinden. De verzoeker *“kan immers helemaal de echtgenote niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.”*

De verzoeker betwist noch de vaststelling dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote werd geweigerd, noch de gevolgtrekking daaruit, doch hij voert aan dat zijn echtgenote tegen haar beslissing beroep heeft aangetekend daar zij meent in aanmerking te komen voor een verblijf van drie maanden.

Bij arrest nr. 140 349 van 5 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel het beroep tot nietigverklaring, ingesteld door de echtgenote van de verzoeker tegen de in haren hoofde genomen beslissing van 16 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.1.2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Door nu te stellen dat in casu de aanvraag zonder voorwerp is geworden, motiveert verwerende partij op incorrecte wijze haar beslissing.

Verzoeker meent dienaangaande te kunnen volstaan met te verwijzen naar hetgeen supra werd gesteld onder het eerste middel .

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.”

3.2.2.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens uiteen op welke wijze hij het redelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoeker, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat hierdoor artikel 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet geen toepassing meer kan vinden. De verzoeker “*kan immers helemaal de echtgenote niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.*” De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker onder verwijzing naar zijn uiteenzetting in het eerste middel opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing, door “*te stellen dat in casu de aanvraag zonder voorwerp is geworden*”, incorrect is, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan. Wat dit betreft kan worden verwezen naar wat *supra* bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld. De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

3.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Reeds supra onder het eerste middel werden de voorwaarden weergegeven teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen alsmede de samenhang met het dossier van mevrouw F.

Door nu te beslissen dat de aanvraag van verzoeker zonder voorwerp is terwijl verzoeker welke degelijk op het grondgebied van het Rijk verblijft en de gezinshereniging kan invoeren (sic : supra) meent verzoeker dat ook dit middel als grond naar voor komt.”

3.3.2.1. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker stelt weliswaar dat de bestreden beslissing zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zonder voorwerp verklaart, terwijl hij wel degelijk op het grondgebied verblijft en de gezinshereniging kan invoeren, doch hij laat na uiteen te zetten op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. Ten overvloede kan nog worden gewezen op wat bij de bespreking van het eerste middel werd geoordeeld.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Door te stellen dat hij wel degelijk de gezinshereniging kan invoeren, toont de verzoeker, gelet op wat bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, niet aan dat de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

3.3.2.3. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN